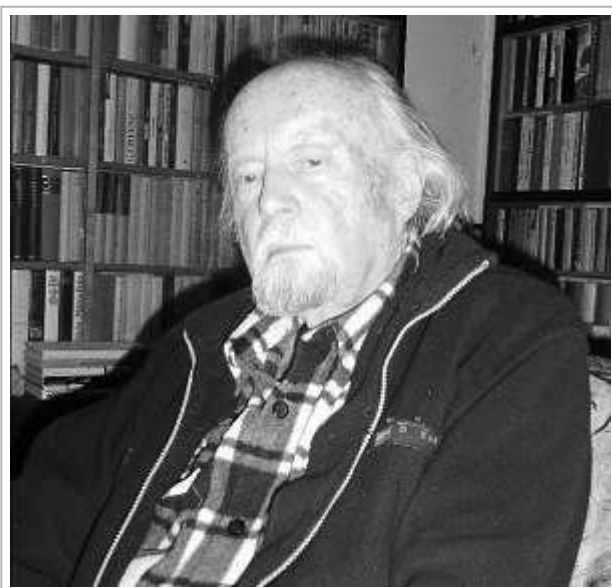

Český psycholog Milan Nakonečný se stal živoucí legendou. Z univerzity ho nechtějí pustit ani v 85 letech

Milan Nakonečný žije obklopen knihami. A také svými obrazy.

4.3.2017 7:59

TÁBOR – Svě 85. narozeniny oslavil 8. února doma v Táboře český psycholog, historik a dokonce stále činný vysokoškolský pedagog Milan Nakonečný. Žije obklopen svými rozměrnými knihovnami v tábořské vilové čtvrti a na Jihočeskou univerzitu dojíždí vlakem. Na teologické fakultě Jihočeské univerzity přednáší obecnou, sociální a vývojovou psychologii, psychologii morálky i psychologii náboženství. „Na fakultě pracuji rád, mám tam řadu dobrých přátel a líbí se mi tam,“ říká profesor Nakonečný, u kterého ještě i dnes skládá zkoušky přes 190 studentů. Má-li někdo nekonvenční postoje, dá se čekat, že bude mít i turbulentní život. Příběh Milana Nakonečného

je toho důkazem.

Proč ho označili za extremistu?

Milan Nakonečný se narodil v Horažďovicích a po otci, který byl právníkem a utekl před bolševiky z Ukrajiny, by se jmenoval Nakonečnyj. Křestní jméno Milan vybrala maminka, která milovala Srbsko. Otec byl doktorem práv a protože chtěl být notářem, musel napřed projít notářskými kanceláři jako koncipient. Tak se rodina ocitla v Třeboni, v Českých Budějovicích a v roce 1945 v Táboře. „Otec měl kromě práv taky zemědělskou školu a vzpomínám si, jak fantasticky sekal kosou,“ vybavuje si Milan Nakonečný. Rodina se usadila v Čechách a jméno se počestilo.

Milan Nakonečný je autorem řady vysokoškolských učebnic z oboru psychologie, ale také z oblasti magie nebo historie, kde jej zajímal vhléd do českých projevů fašismu - z této oblasti jsou jeho knihy Vlajka o této prvorepublikové a protektorátní organizaci nebo Český fašismus.

Psychologie Milana Nakonečného zaujala už na gymnáziu. Se spolužákem diskutovali o Freudovi, půjčovali si jeho knížky. „Mě vždycky bavily charakterologické systémy, zabýval jsem se i astrologií, zajímalo mě postavení hvězd v okamžiku, když například u někoho došlo k sebevraždě. V tomto směru jsem spolupracoval s Kosmobiologickou společností. A zajímalo mě třeba i učení slovenského psychiatra doktora Jonáše, který podle astrologických korelací dokázal určit den, kdy má být počat chlapec nebo děvče. Na sklonku 60. let to ale komise, jíž jsem předsedal, na filozofické fakultě Karlovy Univerzity, označila za nevědeckou metodu. Já jsem s tím nesouhlasil a jako jediný jsem tento závěr nepodepsal,“ říká Milan Nakonečný. Jeho názory iritovaly část odborné veřejnosti vždycky a je to tak dodnes.

Za své knížky o českém fašismu si vysloužil označení extremisty. „Mám za to, že současná společnost a zejména náš stát směřuje ke stále většímu extremismu ve zradě národních zájmů pro zájmy světové oligarchie, ovládající evropské státy prostřednictvím bruselského byrokratického molochu nazvaného Evropská unie, v nestíhaných korupcích, zneužíváním právu a v politickém primitivismu vůbec. Ani cenzura tu neskončila. Když mě napadli v Literárních novinách, napsal jsem odpověď, která se v redakci překvapivě čtyřikrát ztratila. Nikdy se na ni nenašlo místo,“ říká Nakonečný, jehož život se při nekonvenčních postojích asi logicky odvíjel turbulentně. Střídavě byl na výsluní a zase v zatracení.

Málem učitelem výtvarné výchovy

Problém měl Milan Nakonečný už s dokončením gymnázia. „V Táboře mě v roce 1948 ze septimy vyhodili. Někdo vyměnil obraz Gottwalda za Trumana a řešil to s námi tábořský předseda akčního výboru, agresivní komunista Švehla. Řval na nás, že nás dá zavřít nebo že všichni půjdeme do výroby, bude-li se taková provokace ještě opakovat. Já jsem si troufl říct větu: Jako za protektorátu? A bylo zle. Z té věty vznikl zápis, do kterého vyfabulovali, že jsem měl říct, jak nás napřed tížila nacistická a teď komunistická bota. Takže jsem musel z gymplu a nastoupit do práce. Dostal jsem výzvu nastoupit do chýnovské vápenky, ale otec si mě vzal do své kanceláře jako pomocníka. Podařilo se mu, že mě po roce přijali na gymnázium v Soběslavi. Tam mě ale v oktávě vyhodili od maturity. Z občanské výchovy a latiny, kterou jsem předtím měl za války na klasickém gymnáziu v Českých Budějovicích už od primy, kdežto na tábořském gymnáziu byla až od kvarty, takže jsem s ní neměl problémy. Oktávu jsem tedy opakoval, ale na konci školního roku mě pro změnu s třemi dcerami tamních kulaků nepřipustili k maturitě. Přišla mi další výzva do výroby a nastoupil jsem do tábořských papíren. Nakonec mě přece jen nechali později odmaturovat s repetenty. Ředitel soběslavského gymnázia Soukup ale tehdy řekl mému otci, ať si hned druhý den přijdu pro maturitní vysvědčení. Měl správné tušení. Jen hodinu po tom, co jsem si vysvědčení odnesl, mu volali z kraje, aby mi vysvědčení nevydával. Já už ho ale měl a hlásil jsem se na obor výtvarné výchovy pražské vysoké školy pedagogické, protože malování a kreslení mě vždycky bavilo. Udělal jsem přijímací zkoušky a byl jsem přijat, dokonce i na kolej. Pak se ale do toho vložil tábořský komunista Robert Mixa, opravdová politická stvůra. Nesnášel mého otce a tak jsem dostal poštou dopis, že soudruh děkan mění své rozhodnutí a nepřijímá mne. Vlastně změnil můj život, jinak bych asi učil výtvarnou výchovu,“ podotkl psycholog a autor mnoha vysokoškolských učebnic.

Uniforma dokázala zázraky

Když Milan Nakonečný nezahlávil vysokoškolské studium, pochopitelně zavolala vojna. „U zápisu branců jsem řekl, že bych chtěl být voják z povolání, to komisi úplně došlo. Poslali mě do školy pro důstojníky v záloze. Abych se seznámil s dělnickým prostředím, musel jsem spolu s několika dalšími vojáky z aspirantky jezdit několik týdnů pracovat do kladenských dolů Zdeňka Nejedlého, kde jsme za hrozných podmínek nakládali narubané uhlí do vozíků. Když jsme se pozdě odpoledne vrátili do kasáren, museli jsme se ještě zúčastnit zaměstnání, na štěstí to bylo obvykle takzvané masové školení mužstva, oblbující přednášky politruků. Po absolvování jsem šel dělat velitele čety do vojenského leteckého učiliště v Liptovském Mikuláši. Odtud jsem si podal přihlášku na vysokou školu. Hlásil jsem se na obor pedagogiky a psychologie na Vysoké škole pedagogické v Praze. A jak jsem se objevil u přijímaček jako rotný aspirant v modré letecké uniformě, najednou to šlo. Klinickou psychologii jsem pak studoval externě na filozofické fakultě Karlovy Univerzity,“ vypráví dál Milan Nakonečný.

První umístěnku dostal do psychodiagnostického dětského ústavu ve Vodňanech. Po čtyřech letech mu

Univerzity Karlovy. Na konci 60. let pobýval Milan Nakonečný v Mnichově, kde získal od západoněmecké organizace pro výměnu akademických pracovníků stipendijní pobyt. „Mohl jsem navštěvovat i katedry psychologie univerzit v Mnichově, Bonnu, Hamburku, zaplatili mi i návštěvu univerzity v Paříži. Vrátil jsem se zpátky, přestože Mnichov byl v té době už plný emigrantů, protože nás už okupovali Rusové,“ vzpomíná.

Léta v nemilosti

V 70. letech začalo kádrování. „Jedna kolegyně mě udala, že jsem byl v Klubu angažovaných nestraníků. Já jsem přitom v KANu nebyl, celou dobu jsem byl přesvědčen, že sem Rusové přijdou a Západ proti tomu nic neudělá. Tehdy katedru vedl profesor Hyhlík a ten to celé nechal prošetřit. Zjistil, že jsem v KANu nebyl, ale to udání už jednou v mých papírech leželo. Povolali mě na vojenské cvičení, ale protože jsem v té době externě pracoval na katedře sociologie Vojenské akademie Klementa Gottwalda v Praze, katedra sociologie si mne vyreklamovala a já jsem si cvičení odbyl tam. Na Vojenské akademii působil generál Prchlík, později komunisty odsouzený za to, že nesouhlasil s okupací naší země armádami Varšavského paktu. Prchlík měl kolem sebe řadu čestných lidí. Jednou mi kolegové řekli, že bude probíhat důstojnický soud. Důstojník měl organizovat jakési orgie s paničkami kolegů a hájil se tím, že to byly marx-leninské doučovací kroužky. Šel jsem se na to podívat a nenapadlo by mě, že se zanedlouho potkáme na filozofické fakultě, kam byl soudruh, specializovaný na marx-leninskou sexuologii, po zrušení Vojenské akademie přeložen. Dokonce se mnou seděl v kabinetu..Když jsme se tam poprvé setkali, byl v šoku, znal jsem jeho tajemství. Postaral se o to, abych byl z fakulty vyhozen. Nasadili mi na přednášky takové dvě divné postavy a nakonec mi řekli, že musím odejít, protože je třeba nestraníky nahradit novými stranickými kádry,“ popisuje začátek 70. let profesor Nakonečný.

Asi dva roky předtím se zakládaly v České republice první manželské poradny. „V Českých Budějovicích byla druhá v republice a tam jsem asi dva roky působil jako její vedoucí. Po odchodu jsem dokonce dostal jakési písemné uznání od tehdejšího svazu žen,“ glosuje Milan Nakonečný.

Po vyhození z vysoké školy těsně před dosažením docentury působil v Ústavu sociální péče v Černovicích, potom vystřídal jako psycholog řadu dalších zaměstnání, na dráze, ve výzkumném ústavu práce a sociálních věcí v Praze, kde pracoval na gerontopsychologickém výzkumu, učil psychologii na Střední pedagogické škole v Soběslavi a po téměř dvaceti letech se vrátil ke svému původnímu zaměstnání psychologa dětského diagnostického ústavu v Českých Budějovicích.

Všude jsou jen lidé

„Tehdy byla ředitelkou střední pedagogické školy v Soběslavi inženýrka Smolíková. Byla to poslankyně Národního shromáždění a když na ni z OV KSČ udeřili, jak to, že mě tam přijala, tak si to obhájila. Ačkoli mi řekla, že ze mne přímo vyzařuje, jak nefandím tomuto zřízení, byla to dobrá žena. Jsem jí vděčen za to, že jsem mohl učit a nejlít, jak se tehdy říkalo, "k lopatě". V Soběslavi jsem učil asi osm let, přitom jsem dělal znalecké posudky, protože psychologů tenkrát bylo málo. Dostal jsem se k zajímavým případům. Nejzajímavější byl případ záhadné vraždy, na kterém jsem spolupracoval s tehdejší budějovickou "mordpartou". Po listopadu 1989 mi z katedry vzdělávání a výchovy dospělých - pozdější katedry andragogiky a personalistiky - napsali, abych se na Karlovu univerzitu vrátil. Dvacet let jsem předtím na katedru nevkročil a najednou mě pedagogové a studenti zvolili do čela katedry. Působil jsem tam do svých 67 let a odešel jsem zhnusen tehdejšími poměry na Karlově univerzitě a na katedře zvláště. V

univerzity v Českých Budějovicích,“ popisuje Milan Nakonečný dobu po roce 1989, kdy už se zase mohl naplno vrátit ke své práci. Nyní pracuje už víc než deset let na teologické fakultě Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích a je tam spokojený.

Intelektuály nemiluje

Napsal kolem dvaceti knih. „Mě vždycky bavily lidské povahy, pak věci nevšední a kuriozní. Směřovaly mě k nim ezoterní nauky, kterými jsem se zabýval už jako student. Vždycky jsem vyhledával kontakty s nevšedními lidmi, vábí mě zvláštní charaktery a osudy. Když jsem šel v roce 1989 na krajský národní výbor, aby mi na odboru školství vydali moje materiály, tak jsem si v posudcích opravdu počel. Byla tam skoro celá historie mého turbulentního života. Dodal bych k ní několik pro mne nejvýznamnějších věcí.

Nejhroznější pro mne bylo úmrtí mé ženy Marušky, která mi byla velkou životní láskou a oporou. Nejradostnější bylo narození mého syna Milana, na jehož zásadní životní postoje jsem velmi hrdý a velkou radost mi přinášejí obě mé nadané a milé vnučky Maruška a Petruška. Mám pečlivou a dobrou snachu Petru a řadu skvělých přátel. A mám-li o sobě ještě něco podstatného říci, pak: Nesnáším specificky českou početnou variantu intelektuálů, směsici intelektuálství a plebejství. A nikdy jsem nebyl v žádné politické straně, ani v komunistické, a StB se nikdy nepodařilo, přes dva tvrdé pokusy, mne získat ke spolupráci,“ uzavřel vyprávění Milan Nakonečný. Má rád nekonvenční příběhy a jeden sám svým životem píše.

[Diskuse k článku - 2 příspěvky](#)

Autor: Libuše Kolářová

Další zprávy z regionu

Putujte po Zlaté stezce! S trasami vám poradí etapový průvodce

před hodinou

Dálková trasa pro pěší turistiku Zlatá stezka láká. Vede Plzeňským krajem, jižními Čechami a také Bavorskem – Hornofalckým a Bavorským...

[0 komentářů](#)

[Více info a fotek \(3\)](#)

Múzy na vodě se vrací na slepé rameno Vltavy v Budějovicích

před hodinou

ČESKÉ BUDĚJOVICE - V souvislosti s blížícím se dalším ročníkem festivalu Múzy na vodě, který každoročně oživuje večery na začátku prázdnin...

[0 komentářů](#)

[Více info](#)